

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobkyně: M. P., bytem X, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 24.5.2010 č.j.

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhá podanou žalobou přezkoumání rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení (dále ČSSZ) ze dne 24.5.2010 č.j. X, jímž byly zamítnuty její námitky a potvrzeno rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 27.3.2010, kterým byl žalobkyni zvýšen od 31.3.2009 starobní důchod podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a článku 16 Smlouvy mezi ČR a Chorvatskou republikou o sociálním zabezpečení č. 82/2000 Sbírky mezinárodních smluv (dále Smlouva).

Žalobkyně v žalobě namítá, že jí nestačí tvrzení žalované, že dosavadní výpočet je správný. V žalobním bodu 1 napadá osobní list důchodového pojištění, který uvádí, že celková doba pojištění do 29.4.2002 činí 7.506 dnů. Podle názoru žalobkyně je tento údaj chybný, neboť tento počet dnů je pouze doba pojištění v ČR a ne celková doba pojištění. Žalovaná navíc vzala datum 29.4.2002, ale celková doba pojištění musí být vykázána do data přiznání českého důchodu, a to bylo dne 31 3 2007. Žalobkyně dále namítala, že na osobním listu důchodového pojištění měly být označeny chorvatské doby pojištění, kdy v kolonce dny by neměly být označeny jako O, ale musí být pro každý rok 365/366 HRV

pojištění/zaměstnání, a to i přesto, že žalobkyně ví, že se tato doba vylučuje. Žalobkyně dále namítala, že procentní výměra se počítá za všechna léta pojištění, v jejím případě za 47 roků, a to je 1,5 % za rok, a teprve tento výsledek se krátí koeficientem doby pojištění v Čechách oproti 30 roků neboli 10.950. Žalobkyně se domáhá vysvětlení, jak žalovaná přišla na počet skutečných kalendářních dnů za rozhodné období 10.952.

V žalobním bodu 2 žalobkyně namítá přímo proti výpočtu výše starobního důchodu. Konkrétně uvedla, že souhlasí s výší ročního vyměřovacího základu z období 1978-2006 ve výši 17.076,- Kč, z něhož se vyměřuje osobní vyměřovací základ, souhlasí i s počtem vyloučených dnů v rozhodném období 9.878, avšak nesouhlasí s počtem kalendářních dnů za rozhodné období 10.592 dnů, který podle jejího názoru má činit 9.908 dnů. Žalobkyně předložila vlastní návrhy výpočtu.

Ve třetím žalobním bodě žalobkyně měla výhrady směřující proti výpočtu průměrného měsíčního výdělku a namítala, že za roky 1973, 1972, 1974, 1978 a 1975 odpovídá počet dnů 1.539 a nikoli 1.825. Namítala, že v roce 1978 pracovala pouze jeden měsíc a zdá se, že její plat 2.150,- Kč byl rozmělněn na 12 měsíců, když žalovaná je povinna brát pro její výpočet pět nejlepších roků. Žalobkyně upozornila také, že ve výpočtu není zahrnut jeden rok navíc za devátou třídu.

K žalobě se vyjádřila žalovaná ČSSZ a odkázala na obsah správního spisu. Z něho vyplývá, že žalobkyně je od 31.3.2007 poživatelkou starobního důchodu přiznaného ve výši procentní výměry 604,- Kč a základní výměry 1.077,- Kč, celkem 1.681,- Kč měsíčně podle § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. a podle článku 16 Smlouvy, který jí byl přiznán rozhodnutím ČSSZ ze dne 10.3.2008. Součástí tohoto rozhodnutí je i osobní list důchodového pojištění z 11.2.2008 zobrazující veškerou dobu pojištění získanou žalobkyní jednak na území ČR a jednak dobu pojištění potvrzenou chorvatským nositelem pojištění.

Dne 22.5.2008 bylo ČSSZ doručeno podání žalobkyně ze dne 15.5.2008 označené jako „Odvolání na rozhodnutí o výši starobního důchodu“, v němž uvedla, že nerozumí, kde ČSSZ vzala v úvahu její nárok na vstup do českého důchodu dne 29.4.2002, když o český důchod žádala dne 31.3.2007 a do tohoto data byla průběžně pojištěna v Chorvatsku. Žalobkyně proto požadovala zhodnocení doby pojištění v rozsahu 43 let namísto 20 let. Upozornila, že chorvatská doba pojištění by na osobním listu důchodového pojištění neměla být označena jako vyloučená doba, ale jako doba pojištění, a namítala, že koeficient nárůstu musí být doplněn do 30.3.2007. ČSSZ na toto podání odpověděla vysvětlujícím dopisem ze dne 25.7.2008, v němž nastínila podmínky na hodnocení doby pojištění v intencích Smlouvy včetně osvětlení důvodů hodnocení chorvatské doby pojištění jako doby vyloučené včetně vysvětlení podmínek, na základě kterých se stanovuje koeficient nárůstu všeobecného vyměřovacího základu. S touto odpovědí se však žalobkyně nespokojila, takže následně dne 2.10.2008 vypracovalo stížnostní oddělení ČSSZ odpověď obsahující podrobný popis způsobu výpočtu výše starobního důchodu žalobkyně s tím, že nebylo shledáno ze strany žalované žádné pochybení a výše starobního důchodu je v plném souladu s obsahem spisového materiálu. Dne 18.8.2009 žalobkyně požádala o zhodnocení školního roku 1960/1961, což doložila vysvědčením Základní devítileté školy Praha 2. Zároveň žalobkyně poukázala na nutnost označit v osobním listu důchodového pojištění dobu chorvatského pojištění ne jako dobu vyloučenou, ale jako dobu pojištění, a požadovala výpočet důchodu z celkové doby pojištění, nikoli jen české doby pojištění, včetně doby pojištění až do 31.3.2007. Protože ČSSZ považovala předchozí své dva vysvětlující dopisy za vyčerpávající, v reakci na podání žalobkyně ze dne 15.7.2009 a s ohledem na připojené důkazy prokazující

další rok pojištění, vydala dne 27.3.2010 rozhodnutí, kterým žalobkyni zhodnotila dodatečně prokázanou dobu pojištění od 1.9.1960 do 31.8.1961 a ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. žalobkyni zvýšila starobní důchod na 1.763,- Kč měsíčně obsahující procentní výměru ve výši 634,- Kč a základní výměru ve výši 1.129,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky, o nichž ČSSZ rozhodla napadeným rozhodnutím tak, že setrvala na svém rozhodnutí ze 27.3.2010, neboť ve svém postupu neshledala pochybení.

ČSSZ ve vyjádření poukázala na to, že napadeným rozhodnutím žalobkyni dodatečně zhodnotila nově prokázanou dobu pojištění od 1.9.1960 do 31.8.1961, čímž se změnil rozsah doby získané na území ČR, a to z původních 7.506 dnů, t.j. 20 roků a 206 dnů, na 7.871 dnů, t.j. 21 roků a 206 dnů pojištění. Žalobkyně své námitky opírá o údaje vztahující se k rozhodnutí žalované ze dne 10.3.2008, tedy rozhodnutí předcházející napadenému rozhodnutí. ČSSZ proto dává své vyjádření v návaznosti na fakta vztahující se k napadenému rozhodnutí.

Ve vyjádření ČSSZ nejdříve citovala stěžejní zákonná ustanovení, jichž se námitky týkají. Je to zejména článek 14 Smlouvy, podle něhož závisí-li podle právních předpisů jednoho smluvního státu vznik, zachování nebo obnovení nároku na dávku na existenci nebo získání určité doby pojištění, musí příslušný nositel tohoto smluvního státu, je-li to nezbytné, přihlédnout i k existenci nebo dobám odpovídajícího pojištění získaným podle právních předpisů druhého smluvního státu tak, jako by se jednalo o pojištění podle jeho právních předpisů.

Podle článku 16 Smlouvy, pokud nárok na dávku podle právních předpisů jednoho smluvního státu může vzniknout pouze s přihlédnutím k dobám pojištění získaným podle právních předpisů druhého smluvního státu, berou se tyto doby v úvahu pouze v nezbytném rozsahu, přičemž smluvní státy stanoví dávky následujícím způsobem:

Česká republika:

1. dávky, jejichž výše závisí na délce pojištění, stanoví výhradně v rozsahu odpovídajícím dobám pojištění získaným výlučně podle českých právních předpisů
2. dávky nebo části dávek, jejich výše není závislá na délce pojištění, se stanoví v poměru dob získaných výlučně podle českých právních předpisů ke 30 letům, nejvýše však do plné dávky; to neplatí pro dávky nebo části dávek poskytovaných k zajištění minimálního příjmu.

Podle článku 17 odst. 4 Smlouvy pro stanovení vyměřovacího základu pro výpočet dávek se doby pojištění získané podle právních předpisů druhého smluvního státu vylučují.

Podle § 28 zákona č. 155/1995 Sb. ve znění platném do 31.12.2008, má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popř. splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.

Podle § 29 tohoto zákona má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně:

- a) 25 let a dosáhl alespoň věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod (dále jen důchodový věk), nebo
- b) 15 let a dosáhl alespoň 65 let věku, pokud nesplnil podmínky podle písm. a).

Podle § 32 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. důchodový věk činí:

- a) u mužů 60 let,

b) u žen:

1. 53 let, pokud vychovaly alespoň pět dětí,
2. 54 let, pokud vychovaly tři nebo čtyři děti,
3. 55 let, pokud vychovaly dvě děti,
4. 56 let, pokud vychovaly jedno dítě, nebo
5. 57 let, pokud pojištěnci dosáhli tohoto věku do 31.12.1995.

Podle § 32 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. u pojištěnců, kteří dosáhnou věkových hranic uvedených v odst. 1 v období od 1.1.1996 do 31.12.2012, se důchodový věk stanoví tak, že ke kalendářnímu měsíci ve kterém pojištěnec dosáhl této hranice, se přičítají u mužů dva kalendářní měsíce a u žen čtyři kalendářní měsíce za každý i započatý kalendářní rok z doby po 31.12.1995 do dne dosažení věkových hranic uvedených v odst. 1 a za důchodový věk se považuje věk dosažený v takto určeném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce; neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni takto určeného kalendářního měsíce.

ČSSZ uvedla, že není sporu o tom, že žalobkyně vychovala tři děti, bylo to doloženo rodnými listy. Podle ust. § 32 odst. 1 písm. b) bodu 2 zákona o důchodovém pojištění žalobkyně při výchově třech dětí dosáhla věkové hranice 54 let dne 29.8.2000, což je po datu 31.12.1995, a proto byl důchodový věk žalobkyně stanoven podle § 32 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, a to tak, že za každý i započatý kalendářní rok od 1.1.1996 do 29.8.2000 náleží připočítat další čtyři kalendářní měsíce. V předmětné věci to představuje připočítat 5×4 , t.j. 20 kalendářních měsíců k věkové hranici stanovené dnem 29.8.2000. Daným početním úkonem byl stanoven důchodový věk žalobkyně dnem 29.4.2002. Tímto žalobkyně splnila pouze jednu ze dvou podmínek ust. § 29 písm. a) zákona, o důchodovém pojištění pro nárok na starobní důchod. Druhou podmínkou je získání potřebné doby pojištění v délce nejméně 25 let.

ČSSZ odkázala na přehledné zobrazení veškeré doby pojištění žalobkyně uvedené na osobním listu důchodového pojištění ze dne 24.2.2010, který je součástí napadeného rozhodnutí. Dle tohoto listu žalobkyně na území ČR získala dobu pojištění v době od 1.9.1960 do 2.2.1984 v rozsahu 7,871 dnů pojištění, t.j. 21 roků a 206 dnů pojištění. Protože žalobkyně dosáhla důchodového věku, ale nesplnila druhou podmínku pro vznik nároku na starobní důchod, muselo být přihlédnuto v nezbytném rozsahu i k době pojištění potvrzené chorvatským nositelem pojištění ve smyslu článku 16 Smlouvy. ČSSZ konstatovala, že žalobkyně ke dni 29.4.2002, kdy jí vznikl nárok na starobní důchod podle § 29 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, získala potřebnou dobu pojištění.

K námitce žalobkyně týkající se toho, odkud se vzalo datum 29.4.2002, kdy namítala, že doba pojištění musí být vykázána až do data přiznání českého důchodu, t.j. do 31.3.2007, a doba pojištění v Chorvatsku dle jejího názoru na osobním listu důchodového pojištění má být označena jako doba pojištění, nikoli jako doba vyloučená, ČSSZ uvedla, že den 29.4.2002 byl stanoven jako den vzniku nároku žalobkyně na starobní důchod podle ust. § 32 zákona o důchodovém pojištění. Tento den je stěžejní při samotném stanovení výše starobního důchodu, a to konkrétně jeho procentní výměry s odkazem na větu první ust. § 34 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, podle něhož výše procentní výměry starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 29, činí za každý celý rok doby pojištění získané do vzniku nároku na tento důchod 1,5 % procenta výpočtového základu měsíčně. Znamená to tedy, že do

vzniku nároku na starobní důchod, t.j. do dne 29.4.2002, získala žalobkyně dobu pojištění na území ČR v rozsahu 7.871 dnů pojištění, t.j. 21 roků a 206 dnů.

K námitce týkající se označení chorvatské doby pojištění na osobním listu důchodového pojištění jako doby vyloučené a označené nulou ČSSZ uvedla, že podle § 16 bod 1 Smlouvy chorvatská doba pojištění se do celkové doby pojištění nezahrnuje, ale k této době pojištění se přihlíží pouze pro posouzení nároku na důchod. Pak logicky nemůže na osobním listu doba pojištění získaná žalobkyní v Chorvatsku figurovat jako doba pojištění. Tím, jak je označena chorvatská doba pojištění na osobním listu důchodového pojištění není žalobkyně krácena na svých právech.

ČSSZ dále uvedla, že nelze přisvědčit ani další námitce žalobkyně, kterou se domáhá zhodnotit celkovou dobu pojištění v rozsahu 47 roků ohodnocených po 1,5 % procenta výpočtového základu měsíčně. ČSSZ odkázala znovu na článek 16 bod 1 Smlouvy, který hovoří o stanovení výše důchodu pouze z dosažených českých dob pojištění, a dále na ust. § 34 dost. 1 zákona o důchodovém pojištění, podle něhož činí výše procentní výměry starobního důchodu za každý celý kalendářní rok doby pojištění získané do vzniku nároku na tento důchod 1,5 % výpočtového základu měsíčně. Z uvedených odkazů je zřejmé, že se výše důchodu stanoví výlučně z české doby pojištění získané do vzniku nároku na starobní důchod, což v tomto případě představuje období do 29.4.2002.

Další námitka žalobkyně se týká stanovení 10.590 dnů za rozhodné období. ČSSZ k tomu uvedla, že žalobkyně nepopírá rozsah rozhodného období stanoveného ve smyslu ust. § 18 zákona o důchodovém pojištění, jehož počátek je datován kalendářním rokem 1978 a zakončen rokem 2006. Jelikož se v souvislosti s rozhodným obdobím hovoří o kalendářních rocích, je nutno vzít v úvahu i dnové navýšení v přestupných rocích. V daném případě se jednalo o kalendářní roky 1980, 1984, 1988, 1992, 1996, 2000 a 2004, t.j. navýšení o 7 dnů za každý tento kalendářní rok. Počet kalendářních dnů za rozhodné období 1978-2006 činí 10.585 dnů a přičtením sedmi dnů pak činí počet kalendářních dnů za období od kalendářního roku 1978 do kalendářního roku 2006 celkem 10.592 kalendářních dnů.

K žalobnímu bodu 2 ČSSZ uvedla, že podle žalobkyně nesouhlasí skutečný počet kalendářních dnů za rozhodné období, neboť podle názoru žalobkyně má tento počet činit 9.908 dnů. ČSSZ k tomu uvedla, že lze vyrozumět, že se jedná při stanovení počtu 10.592 dnů pouze o součet jednotlivých kalendářních let v daném časovém rozmezí, když bylo současně přihlédnuto k přestupným létům.

V žalobním bodě 3 má žalobkyně výhrady proti výpočtu průměrného měsíčního výdělku a de facto proti výpočtu výše starobního důchodu podle předchozí právní úpravy, tedy podle zákona č. 100/1988 Sb. Současně žalobkyně namítala, že v roce 1978 pracovala pouze jeden měsíc a zdá se, že její plat 2.150,- Kč byl rozmělněn na 12 měsíců. ČSSZ uvedla, že s odkazem na osobní list důchodového pojištění byla žalobkyni započtena doba péče o dítě od 1.1.1978 do 18.2.1978 a doba zaměstnání od 1.9.1978 do 30.9.1978, a to na podkladě evidenčního listu o době zaměstnání a výdělku ze dne 27.5.1981 vyhotoveného zaměstnavatelem Prior, Pražské obchodní domy Praha, odštěpný závod Letná, Praha 7, s vykázaným hrubým výdělkem ve výši 2.150,- Kč. O žádné další době vztahující se ke kalendářnímu roku 1978 se žalobkyně nezmínila ani ji nedoložila. ČSSZ zdůraznila, že při výpočtu důchodových dávek se vychází z kalendářních let a v nich dosaženého vyměřovacího základu (hrubého výdělku). Existují však životní situace, kdy po jistý časový úsek trvá právní událost, která zpravidla neumožňovala výkon výdělečné činnosti. Takovou právní

událostí je např. základní vojenská služba, péče o dítě, pobírání plného invalidního důchodu (od 1.1.2010 důchod pro invaliditu III. stupně). To umožňuje takové doby vyloučit pro účely stanovené výše starobního důchodu proto, aby vyměřovací základ, který byl dosažen pouze za krátké období kalendářního roku, nebyl rozmělněn na celých 365/366 kalendářních dnů. V předmětném roce však žalobkyně prokázala pouze dobu péče o dítě a dobu výdělečné činnosti. V konečném důsledku to znamená, že žalobkyně byla v kalendářním roce 1978 nemocensky a následně i důchodově pojištěna pouze 79 dnů. Jestliže při výpočtu výše starobního důchodu bylo vycházeno z kalendářních let rozhodného období, pak to znamená, že v kalendářním roce 1978 došlo k rozmělnění vyměřovacího základu 2.150,- Kč dosaženého za 30 kalendářních dnů na celý kalendářní rok.

ČSSZ se dále vyjádřila k návrhu žalobkyně, jak postupovat při výpočtu starobního důchodu, a uvedla, jak bylo postupováno při výpočtu podle předpisů platných do 31.12.1995, t.j. podle zákona č. 100/1988 Sb., a podle předpisů platných od 1.1.1996 podle zákona č. 155/1995 Sb.

ČSSZ uvedla, že svým obsáhlým vyjádřením se snažila prokázat, že námitky žalobkyně jsou zcela irelevantní a že při vydání napadeného rozhodnutí postupovala zcela správně v souladu s českými právními předpisy a Smlouvou, od níž se žalovaná coby výkonný orgán nemůže odchýlit a už vůbec je nemůže přizpůsobit konkrétním potřebám pojištěnce, čehož se žalobkyně snažila žalobou docílit. Žalovaná navrhlá proto, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal ve smyslu § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., protože s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci.

Soud vyšel v této věci z obsahu správního spisu, z něhož zjistil, že ČSSZ rozhodnutím ze dne 27.3.2010 zvýšila žalobkyni od 31.3.2009 starobní důchod podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. a článku 16 Smlouvy mezi ČR a Chorvatskou republikou o sociálním zabezpečení č. 82/2000 Sbírky mezinárodních smluv tak, že starobní důchod činí 1.763,- Kč měsíčně. V odůvodnění bylo uvedeno, že dodatečně byla žalobkyni započtena nově prokázaná doba pojištění od 1.9.1960 do 31.8.1961. V odůvodnění byl proveden výpočet procentní výměry starobního důchodu, kdy bylo vycházeno z výpočtového základu (VPZ), který činí 693,- Kč a jeho výše odpovídá osobnímu vyměřovacímu základu 693,- Kč zjištěnému za roky 1978 – 2006. Rozhodné období se určuje podle § 18 zákona o důchodovém pojištění s tím, že doba pojištění získaná výkonem výdělečné činnosti v Chorvatsku se posuzuje obdobně jako doba pojištění získaná podle českých právních předpisů. Procentní výměra ke dni vzniku nároku na důchod za 21 roků pojištění činí 31,5 % VPZ, t.j. 219,- Kč měsíčně. Plná výše procentní výměry činí nejméně 770,- Kč procentní výměry, po dílčení 554,- Kč měsíčně. Procentní výměra důchodu vypočteného podle zákona č. 100/1988 Sb. činí 634,- Kč, takže náleží 634,- Kč měsíčně. Protože nárok na starobní důchod žalobkyně vznikl pouze s přihlédnutím k chorvatským dobám pojištění, byla stanovena výše základní výměry v poměru dob získaných výlučně podle českých právních předpisů ke 30 letům, t.j. 10.952

dnům pojištění. Doba pojištění v ČR činí 7.871 dnů. Základní výměra byla stanovena podle vzorce $\frac{1.570 \times 7.871}{10.950}$ dní = 1.129,- Kč měsíčně.

Celkem tedy činí starobní důchod ke dni jeho přiznání 1.763,- Kč. ČSSZ pak v rozhodnutí uvedla jak byl starobní důchod zvyšován vládními nařízeními. K tomuto rozhodnutí byl připojen osobní list důchodového pojištění, podle kterého žalobkyně získala v ČR 21 roků a 206 dnů pojištění. V osobním listu důchodového pojištění byly uvedeny i doby pojištění, které získala v Chorvatsku a byly označeny jako doby vyloučené.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky, o nichž pak ČSSZ rozhodla dne 24.5.2010 napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Předně soud poukazuje na to, že rozhodnutím, které žalobkyně žalobou napadá bylo rozhodováno o zvýšení již přiznaného starobního důchodu. Žalobkyni bylo ještě započteno další období pojištění, a to od 1.9.1960 do 31.8.1961. S ohledem na zápočet této nové doby pojištění byl proto starobní důchod žalobkyně přepočítán, neboť získala oproti předchozímu výpočtu o jeden rok pojištění navíc. Bylo proto vycházeno při výpočtu procentní výměry z toho, že jde o nárok na důchod za 21 roků pojištění. Žalobkyně v žalobě v prvním žalobním bodu tvrdila, že celková doba pojištění do 29.4.2002 ve výši 7.506 dnů je chybná, protože jde pouze o dobu v ČR.

Soud s tímto názorem žalobkyně nesouhlasí. Odkazuje na vyjádření, které precizně vypracovala ČSSZ a v němž uvedla, z jakých předpisů vycházela při výpočtu starobního důchodu žalobkyně.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně žádala o přiznání starobního důchodu od 31.3.2007. Z osobního listu důchodového pojištění ze dne 24.2.2010 je zřejmé, že byla důchodově pojištěna v Chorvatsku do 30.3.2007. Tato skutečnost však při výpočtu starobního důchodu podle českých předpisů a Smlouvy nemá na výpočet starobního důchodu vliv. Podle českých předpisů, jak bylo zdůvodněno ČSSZ, vznikl žalobkyni nárok na starobní důchod ke dne 29.4.2002. Soud odkazuje na vyjádření, které podala v této věci žalovaná a v němž přehledně uvedla, jakým způsobem dospěla ke stanovení tohoto data. Je nepochybné, že k tomuto datu žalobkyně dosáhla důchodového věku podle § 32 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění platném do 31.12.2008. K tomuto datu pak byla zkoumána otázka, zda žalobkyně podle § 28 zákona č. 155/1995 Sb. získala také potřebnou dobu pojištění, která činí 25 let.

Ze správního spisu je zřejmé a žalobkyně nerozporuje, že získala k tomuto datu dobu pojištění na území ČR v trvání 21 roků a 206 dnů.

Žalobkyni potvrdil další dobu pojištění chorvatský nositel pojištění a jak vyplývá z osobního listu důchodového pojištění, jednalo se o dobu od 3.2.1984 do 30.3.2007. S touto dobou pak žalobkyně získala potřebnou dobu pojištění k 29.4.2002, kdy dosáhla důchodového věku.

Soud poukazuje na to, že žalobkyní doložená doba pojištění získaná v Chorvatsku byla ve smyslu článku 14 Smlouvy hodnocena pouze pro posouzení doby pojištění tak, že jí byla doplněna doba pojištění, která byla získána žalobkyní v ČR. Započtením této doby byla

splněna podmínka získání 25 let pojištění stanovená v § 28 zákona o důchodovém pojištění. Protože žalobkyně splnila podmínky nároku na starobní důchod, bylo přikročeno k výpočtu jejího starobního důchodu. Při výpočtu pak bylo vycházeno pouze z dob pojištění, které žalobkyně získala v ČR. Tento postup je dán podle článku 16 Smlouvy, v němž je stanoveno, že pokud nárok na dávku podle právních předpisů jednoho smluvního státu může vzniknout pouze s přihlédnutím k dobám pojištění získaným podle právních předpisů druhého smluvního státu, berou se tyto doby v úvahu pouze v nezbytném rozsahu, přičemž smluvní státy stanoví dávky následujícím způsobem:

Česká republika:

1. dávky, jejichž výše závisí na délce pojištění, stanoví výhradně v rozsahu odpovídajícím dobám pojištění získaným výlučně podle českých právních předpisů.
2. dávky nebo části dávek, jejichž výše není závislá na délce pojištění, se stanoví v poměru dob získaných výlučně podle českých právních předpisů ke 30 letům, nejvýše však do plné dávky; to neplatí pro dávky nebo části dávek poskytovaných k zajištění minimálního příjmu.

Ve smyslu tohoto ustanovení Smlouvy také ČSSZ při výpočtu postupovala. Tento postup je zřejmý i z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, jímž byl zvyšován starobní důchod žalobkyně, t.j. rozhodnutí ze dne 27.3.2010.

Pokud tedy žalobkyně poukazovala na to, že dle jejího názoru měla být vykázána doba pojištění získaná v Chorvatsku do data přiznání starobního důchodu, t.j. do 31.3.2007, není možno k této její námitce přihlédnout. Tato doba na výpočet výše starobního důchodu nemá žádný vliv, jak je zřejmé ze shora citovaného článku 16 Smlouvy.

Žalobkyně dále uvedla, že počítá s celou dobou pojištění pro výpočet starobního důchodu, t.j. 47 roků. Domnívá se, že v tomto případě se tato doba získaná v Chorvatsku nevylučuje.

Soud k této námitce uvádí, že názor žalobkyně není v souladu se Smlouvou, podle které bylo postupováno. Jak vyplývá z citovaného článku 16 Smlouvy, při výpočtu dávky, jejíž výše závisí na délce pojištění, se stanoví výhradně v rozsahu odpovídajícím dobám pojištění získaným výlučně podle českých právních předpisů. Přihlíží se tedy k dobám pojištění získaným podle právních předpisů státu, v němž je o této dávce rozhodováno. Soud nemohl dát žalobkyni za pravdu v tom, že jí mělo být při výpočtu starobního důchodu přihlédnuto k tomu, že získala 47 roků pojištění.

Další námitka se týkala počtu dnů za rozhodné období, kdy ČSSZ vycházela z toho, že se jedná za období od roku 1978 do roku 2006 celkem o 10.592 kalendářních dnů. Není zřejmé, z jakého výpočtu žalobkyně vycházela, pokud došla k nižšímu počtu dnů za uvedené období. V uvedeném období pro výpočet je třeba vycházet z celkového počtu dnů, které v tomto období uplynuly. Z tohoto období se žádné dny nevylučují. Tuto výši ČSSZ odůvodnila i tím, že bylo připočteno 7 dnů za přestupné roky v tomto období. Soud neshledal v postupu ČSSZ žádné pochybení.

Ve třetím žalobním bodu žalobkyně nesouhlasila s výpočtem průměrného měsíčního výdělku, při postupu podle zákona č. 100/1988 Sb. Namítala, že v roce 1978 pracovala pouze jeden měsíc, a tak se její plat ve výši 2.150,- Kč za jeden měsíc rozmělnit na dvanáct měsíců.

Soud nemohl s touto námitkou souhlasit. Z osobního listu důchodového pojištění je zřejmé, že bylo vycházeno z pěti roků, v nichž žalobkyně dosáhla nejvyšších vyměřovacích základů. V tomto období se jedná o uvedené roky, kdy žalobkyně získala příjem z výdělečné činnosti. K těmto rokům náleží i rok 1978 kdy žalobkyně pracovala jeden měsíc a 49 dnů pečovala o dítě. ČSSZ nemohla přihlédnout k ostatním dnům tohoto roku jako k době vyloučené, aby nedošlo k rozmělnění tohoto výdělku. ČSSZ v tomto případě postupovala v souladu se zákonem. V tomto roce nenastala v případě žalobkyně žádná událost, která by odůvodňovala vyloučit některé dny při výpočtu starobního důchodu. Například se jedná o základní vojenskou službu, péči o dítě, pobírání plného invalidního důchodu. V tomto případě tedy mohlo být přihlédnuto pouze ke 49 dnům péče o dítě a jednomu měsíci výkonu zaměstnání. Ostatní období pouze rozmělnovalo dosažený výdělek za jeden měsíc v tomto roce. Soud v postupu ČSSZ neshledal pochybení.

Soud po posouzení této věci dospěl k závěru, že námitky, které žalobkyně proti rozhodnutí ČSSZ vznesla, nejsou důvodné. Rozhodnutí, které je žalobou napadeno, pouze zvyšovalo původně přiznaný starobní důchod o nárok za další období pojištění. S ohledem na toto další období byl důchod přepočítán a bylo postupováno v souladu se zákonem, jak je zřejmé i z odůvodnění rozhodnutí. Pokud měla žalobkyně výhrady k postupu při výpočtu jejího starobního důchodu, vznášela je již v průběhu předchozího řízení a soud po seznámení s obsahem správního spisu může zcela odkázat na korespondenci, kterou ČSSZ se žalobkyní vedla a v níž jí podrobně vysvětlila, jak ve věci postupovala i s odkazem na znění jednotlivých ustanovení zákona a Smlouvy. Soud v postupu žalované neshledal žádné pochybení a námitky, které byly vzneseny, neshledal důvodnými, jak bylo shora odůvodněno. Z těchto důvodů proto soud žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované nenáleží ze zákona.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 31. ledna 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně